

Kẻ Bất Hạnh

An-Tiêm Mai-Lý-Cang

Chiều nay trời mưa lớn quá, nước ngập đầy đường gây ách tắc giao thông kéo dài hơn một giờ đồng hồ làm cho tất cả mọi sinh hoạt trong thành phố đều bị tê liệt. Dù không có khách nào vào gian hàng để mua quần áo nhưng tôi cũng có bổn phận, là phải kiếm công chuyện để làm như lau chùi tủ kiếng, sắp xếp lật vật và làm cho hết giờ. Trường hợp này có khác với lúc đông khách ra vào mua sắm, thì tôi phải ở lại làm thêm cho hết việc, dù bị đi về trễ mà cũng không được trả thêm tiền. Và đó cũng là một hình thức giao kèo văn bản bằng miệng, mà tôi đã đồng ý chấp thuận trước khi bắt đầu bước chân vào đây làm việc. Cùng làm chung với tôi là một đứa bạn đồng tuổi, cả hai đứa chúng tôi đều đã trải qua một quá trình lao động từ hồi còn nhỏ cho đến bây giờ. Vì thế cho nên, bây giờ công việc này đối với chúng tôi kể như không có gì để có thể được gọi là vất vả, mệt nhọc, nhất là so với tuổi siêng năng lao động cần có việc làm để sống của chúng tôi.

Cô chủ của chúng tôi còn rất trẻ, có óc kinh doanh với tinh thần tự tin thành đạt đã không ngần ngại đi vay nợ để mở ra cái gian hàng này. Tuy nhiên, vì thiếu kinh nghiệm và sáng kiến cạnh tranh ở thương trường cho nên thời gian đầu tiên đã thất bại. Do vậy, cô đổi từ cửa tiệm bán y phục đồ-hiệu sang bán loại quần áo bình dân. Và tuy tôi chưa biết đoán được chuyện lợi nhuận thế nào, nhưng thực tế thì con số khách hàng bình dân sau này đến với gian hàng của cô mỗi lúc một đông hơn và chúng tôi càng thêm bận rộn, mệt mỏi. Nhưng trong khi cửa tiệm bán buôn đang bắt đầu phát triển, thì không biết lý do nào mà bỗng dưng con nhỏ bạn làm chung bất ngờ xin thôi việc, để lại cho tôi bẽ bộn công việc phải làm. Tuy nhiên, dầu sao thì tôi cũng biết rõ ý định của nó từ lâu khi cùng ngồi tâm sự với nhau. Tôi thì có một tuổi thơ hoàn toàn không trọn vẹn vì cuộc sống tứ cố vô thân, còn nó thì là kẻ bơ vơ, đau khổ vì tệ nạn bạo hành trẻ em trong quá khứ. Và những vết sạm thâm nho nhỏ chưa phai nét trên làn da trắng đẹp của nó bây giờ, chính là hậu quả của những lần mà nó quyết cự tuyệt để chống trả lại trước âm mưu đen tối của kẻ bạo hành. Tuy nhiên, có điều tôi hết sức lấy làm khó hiểu về sự nghỉ việc của nó, vì dầu sao thì công việc làm ở đây tuy lương không cao nhưng mà xét kỹ ra, thì nó vẫn tương đối sạch sẽ, tiết kiệm được rất nhiều về thì giờ di chuyển đến chỗ làm.

Một buổi chiều tối xong việc trên đường về nhà dưới cơn mưa lất phất, thì tôi nhận được cú điện thoại của nó mời đi ăn bò vò viên chiên, uống trà đá nơi góc phố chợ đêm quen thuộc. Lúc đầu tôi tưởng là nó khao mình ăn, là chắc vì nó đang có tin tức gì vui nhưng tôi đã bị cụt hứng ngay khi nó mở miệng vào đầu câu chuyện. Nó muốn mượn tiền trước của tôi để đi khám bệnh và chuẩn bị phá thai. Thấy tôi chưa hết kinh ngạc thì nó vội trấn an liền, và nói ngay là đây chỉ là chuyện nhỏ của thời buổi bây giờ đã từng có hàng chục ngàn trường hợp liên tục xảy ra trong mỗi năm, xong đâu lại vào đấy thôi.

- Mà có thai mấy tháng rồi, với..?

Câu hỏi của tôi chưa kịp chấm dứt, thì đã được nó trả lời bằng mấy tiếng cọc lộc là:

- Mà ừ đoán đi!

Rồi nó lại tiếp lời liền:

- Tao cũng không hiểu tại sao mình lại thêm liều quá vậy. Mà ráng giúp phen này, nay mai tao sẽ trả lại đầy đủ.

Nói xong, mặt mày của nó lại tỉnh bơ làm như không có chuyện hệ trọng gì sắp sửa phải xảy ra cho đời con gái. Riêng tôi sau khi được nghe biết qua câu chuyện, thì trong đầu tự dưng lại có thoáng qua những ý nghĩ như một kịch bản vừa được tái diễn nhưng tôi vẫn thầm dám mong cầu trời cho mình đoán trật.

.....

Cô chủ của tôi vốn là một sinh viên trẻ đẹp vừa tốt nghiệp đại học nhưng phải cái tội nghèo, cho nên tự mình cố gắng ngoi lên đời trên tầng lớp cao hơn trong xã hội. Là người có học thức, cô thường than thở kể chuyện về thân phận đàn bà thời nay hầy còn đã bị người ta quan niệm coi như là một cái máy để không hơn không kém. Bên cạnh đó, thì cũng có những người phụ nữ bây giờ chưa bao giờ có ý nghĩ rằng mình phải sớm thức tỉnh vùng lên, để tự biết thoát cửa buồng*. Vì thế, cô thường ca tụng những anh hùng liệt nữ và vinh danh nào là những nhị vị Trưng Vương, Bà Triệu, Dương-Vân-Nga, An-Tur, Ngọc-Vạn, Ngọc-Khoa, Huyền-Trân, Ngọc-Hân, Bùi-Thị-Xuân, Hồ-Xuân-Hương, Đoàn-Thị-Điểm, Huyện-Thanh-Quan v...v... Theo cô, họ là hình ảnh của những con người phụ nữ Việt-Nam tiên phong trong lịch sử đã giương cao ngọn cờ dân tộc, tiêu biểu tinh thần yêu nước với đầy đủ đức tính can đảm hy sinh vì đại cuộc quốc gia, và có thiên tài về nghệ thuật sáng tạo văn chương thi phú. Và cô tự nói lại cuộc đời của mình, bây giờ sao mà chỉ biết có kiếm ăn? Rồi cô lại thành thực tâm sự ngán ngạn về quan niệm sống của mình, hiện nay nó được đan kết cô đọng vào

mãnh lực của mấy tờ giấy bạc. Vì thế cho nên, mối tình của cô bây giờ nếu không phải là cái nhìn ở từ phía bên ngoài thì nó chỉ là hậu quả của một cuộc tình không trọn vẹn. Lý do nghịch cảnh, là đã có xảy ra một lần thương tiếc vì bởi người tình này đã cùng cô đồng lõa để cho cô không hoàn toàn trọn quyền làm mẹ.

Tuy không rõ về nguồn gốc quê quán của cô nhưng theo qua giọng nói, thì tôi đoán cô là người từ ở miền Tây vừa mới lên thành phố lập nghiệp. Cô chưa chính thức có chồng, nhưng thỉnh thoảng tôi thấy có người tình của cô thường hay lai vãng tới thăm. Ông ấy rất là bật thiệp, nhưng không phải là thứ người hào hoa ham thích lộ vẻ ra ngoài. Tuy nhiên, không phải vì thế mà ông không thể không có được một sức hút quyến rũ để dễ dàng chinh phục được nhiều người đẹp khi cần. Do vậy, tôi cũng không ngạc nhiên nếu đúng như sự thật mà những gì tôi đã nghĩ ra, vì ngay chính cả bản thân tôi cũng là một người trong cuộc. Tôi làm việc ở đây đã hơn hai năm rồi, và rất được cô chủ mến thương tín nhiệm. Dĩ nhiên, là sự tín nhiệm đó sở dĩ đã có được, là có thể do phần nào sự ngầm hậu thuẫn của người tình cô chủ, vì ông là một nhân vật quan trọng đã đứng ra bảo trợ tài chánh toàn phần cho cái công ty này.

Thường thường thì mỗi lần cô chủ tôi vắng mặt vì lý do gì đó, thì ông đến thay thế trông nom, quán xuyến mọi việc trong ngoài. Và hễ bất cứ lúc nào có dịp tiện, thì ông cũng không quên bỏ lỡ cơ hội để trò chuyện vui vẻ với tôi. Lúc ấy, trong con mắt của tôi thì tư cách của ông lúc nào cũng là một nhân vật đặc biệt khác thường, vì ông có thẩm quyền quyết định mọi công việc của người làm công cho chủ. Hơn thế nữa, vì lẽ lâu lâu thì ông cũng thường lên nhét vào cái bóp của tôi một số tiền mà đối với tôi là không nhỏ. Lần đầu tiên đứng trong hoàn cảnh của sự việc này, thì tôi rất lầy lăm áy ngại vì lo sợ đủ điều. Nào là sợ chuyện gì đây sẽ đến, nhất là nếu từ chối thì sớm muộn gì rồi cũng phải lâm vào cảnh thất nghiệp, rồi nào là sợ nếu cô chủ hay biết được thì hậu quả sẽ ra sao? Do vậy, vì khó xử cho nên tôi đành phải đánh nước cờ liều, mà trong cuộc sống ở đời thì bất cứ sự liều lĩnh nào cũng đều phải có cái giá phải trả lại cho nó.

.....

Tại bệnh viện khu đặc biệt dành cho những người mẹ không muốn sinh con, tôi cảm thấy lòng mình được an ủi khi nhìn thấy có những người con gái trẻ đẹp và còn nhỏ tuổi hơn tôi nhiều. Tâm sự của hầu hết mọi người có mặt ở nơi ấy đều giống in nhau, là ai nấy cũng sớm mong muốn cho mình được bình yên để trở lại với nhân cách của một con người bình thường, để làm lại cuộc đời sau phút giây lầm lỡ như trường hợp bước đường cùng của tôi đây chẳng hạn. Thực ra, tôi không hề có chút tình yêu nào đối với người tình của cô chủ tôi, nhưng vì hoàn cảnh túng quẫn giống như nhằm khi buồn ngủ mà gặp chiếu manh, cho nên nếu đánh mất cơ hội đó, thì giờ đây, làm sao tôi có thể sắm được cái xe máy để làm phương tiện đi lại này.

Giờ đây, tuy cuộc đời chác trường đời của tôi đã xảy ra khá lâu nhưng cô chủ của tôi cũng chưa bao giờ hay biết. Tôi, kể từ khi nhờ có cơn ác mộng đó đã trôi qua cho tôi tìm được một lý do chính đáng cho mình, để khước từ những lời đề nghị cảm dỗ tiếp theo của người tình cô chủ. Và sự kiện này xảy ra tuy kín đáo giữa chỉ có hai người, tôi và ông, nhưng cũng đã làm cho bầu không khí trong cửa hàng dường như có một cái gì làm cho không còn sinh động được như trước. Rồi tôi có ý định xin nghỉ việc trước khi cô chủ tôi quyết định mượn thêm người làm, vì công việc đã thêm nhiều.

Tôi xin nghỉ việc vì nhiều lý do. Trước hết, vì tự thấy mình e ngại làm sao mỗi khi có dịp tâm sự vui cười cùng cô chủ. Kế tiếp là muốn đoạn tuyệt với một sự lỡ lầm. Và sau cùng là lý do làm việc mà không có ngày nghỉ, là một điều mà tôi hằng cân nhắc. Tôi vốn có mấy đứa bạn học vấn vừa hết cấp hai, rồi vì sinh kế mà phải đi làm những việc dành cho loại thành phần lao động nửa thầy, nửa thợ. Vì nhằm lúc khủng hoảng kinh tế, cho nên hầu hết đều tìm được những việc làm không có được một ngày nghỉ xả hơi nào trong tuần. Do vậy, đứa nào đứa nấy cũng đều ngán ngẩm hè nhau than trời rằng, là chúng mình rồi đây trước sau gì cũng vẫn sẽ bị ế chồng là cái chắc! Lý do vì tối ngày hai buổi chạy đi, chạy về còn thì giờ đâu để mà có cơ hội thành thoi lên Facebook giao lưu với bạn trai đòi hỏi nhiều tâm sự cởi mở tự nhiên trong thời buổi này. Và lại, thời buổi này đi xin việc nơi các trung tâm dịch vụ giới thiệu người làm mà không có người thân thuộc dùng uy tín giới thiệu, thì ít có cơ may tốt để tiến thân. Và đó cũng là tình trạng chung mà ai cũng biết, cho nên trường hợp tứ cố vô thân của tôi thật cũng không phải dễ dàng gì như hễ muốn đổi nghề là được. Và đó cũng là lý do chính yếu đã cầm chân làm cho tôi chưa có dịp, để xin thôi việc ở nơi cửa tiệm này.

.....

Trở lại câu chuyện, tôi nuốt không trôi mấy cục bò vò viên chiên của con nhỏ bạn đồng nghiệp đái ăn dưới cơn mưa lất phất. Sau giây phút bàng hoàng, thì tôi mới đoán là mình đã không làm khi có đầy đủ yếu tố ngoại cảnh khách quan, để suy nghĩ về định mệnh gắn liền thân phận cuộc đời của cả ba người con gái vì hoàn cảnh trở trêu mà vô phước không hoàn toàn trọn vẹn làm mẹ như bao nhiêu người phụ nữ bình thường khác. Tuy nhiên, bên cạnh đó, thì tôi cũng không quên loại trừ tiếng kêu lên án những nguyên nhân mà phần đông thì đều gây ra do thủ phạm có toan tính chủ mưu. Hơn thế nữa, theo chỗ tôi được biết về cá tính của những gã đàn ông có tính đam mê khát thèm của lạ, thì họ luôn luôn bao giờ cũng chỉ biết lấy có phần mình, mặc cho thân phận của người đàn bà phải gánh chịu với bao điều hậu quả.

Tuy nhiên, nói riêng về hình ảnh của gã tình chung này thì cá nhân tôi không có gì để phải nói thêm nhiều, vì trước khi nhập cuộc thì ông ta cũng đã rất can đảm không ngần ngại nói ra với tôi những gì sẽ đến. Trái lại về phần của con nhỏ bạn này, thì bây giờ thực tình tôi không hiểu nó đã được ông ta phải như thế nào để giải quyết ra sao? Vì theo lời nó kể, thì lần này chính ông ấy đã tổn công nài nỉ, hứa hẹn đủ điều và cố tình ngăn chặn không muốn cho nó phải bị rơi vào như trong kịch bản của tôi hồi trước. Thế nhưng ông ta đã hoàn toàn thất bại, vì không có đủ yếu tố khả năng để thuyết phục được người yêu trẻ đã từng bị cuộc đời đánh mất niềm tin trong xã hội bây giờ. Vậy là có thể ông ta đã yêu nó thật tình, vì sự chọn lựa cuộc chơi của ông đã đến hồi mỏi mệt. Và cũng có thể đã đến lúc để cho ông ta cần muốn có một điểm tựa đạo đức, để làm bổn phận thiên chức của mình. Nhưng thảm thay! Ông ấy cũng lại bị vô phước, là mất cơ hội và không hoàn toàn trọn vẹn làm cha như bao nhiêu người đàn ông bình thường khác trong xã hội.

Dẫu sao, thì bên cạnh chiếc chăn gối trên giường của ông ta thì cũng lại còn có một người đàn bà vô phước khác đáng thương hơn! Người đó không ai khác hơn là người vợ xinh đẹp, con độc nhất của một gia đình trung lưu từng chính thức đã cùng chung ăn ở với ông từ bao nhiêu năm qua mà vẫn hiềm muộn vì căn bệnh vô sinh, không có được quyền làm mẹ. Bà ấy thực đã hoàn toàn không trọn vẹn hưởng được mọi nhiều hạnh phúc trong một gia đình sung túc, mà có trường hợp không may xảy ra như vậy. Và bà đã từng ăn chay niệm Phật, đi chùa cầu tự bao lần cũng như tận dụng mọi phương pháp sinh lý khoa học hữu hiệu với chồng từ lâu, thế mà cũng chẳng đem lại kết quả tin mừng nào. Nhưng rồi cũng có nhiều khi bà lại tưởng tượng ra là mình đã may mắn có nhiều con, trở nên giàu có hơn, cao sang quyền quý hơn. Tuy nhiên, lại quá bị lệ thuộc vào con số đồng tiền. Cho nên, tình nghĩa vợ chồng phai nhạt không còn giữ được tình cảm trong đạo gia đình như xưa, gần giống na ná như trường hợp của một gia đình doanh nhân thành đạt từng được mệnh danh là Vua cà phê danh tiếng vang lừng trong cả nước, có thương hiệu cà phê là "Trung-Nguyên" cũng vì ăn nên làm ra, phát giàu nứt trứng mà đổ vỡ cả hạnh phúc gia đình. Do vậy, bà có quan niệm thực tế, tự lượng sức mình chẳng dám mở mang việc làm ăn giàu nhiều, mà chỉ cần có được một đứa con là đủ. Bà mong muốn có một đứa con, đến nỗi phải đi tìm mua một búp bê xinh đẹp đem về an ủi để trong phòng ngủ, và thỉnh thoảng cầm lấy nâng niu, vuốt tóc. Tuy nhiên, kể từ khi có phong trào Kuman Thong xuất hiện nổi lên, thì bà sợ người ta hiểu lầm cho nên đã gói nó lại và cất vào trong hộp.

Kuman Thong

Rồi bà tuyệt vọng, bà thả trôi cho chồng giao lưu giải sầu với bạn bè nhưng không bao giờ có ý nghĩ về chuyện để cho một người đàn ông lách được vợ mình, để khoan thai bước ra ngoài xã hội sống phong lưu như rỗng mây gặp hội. Vì thế, đôi khi bà lại cũng không quên lên tiếng răn đe chồng để nhằm bảo vệ danh dự và hạnh phúc của gia đình. Dần dần, bà có bàn với chồng về ý định đi xin con nuôi và được ông tán thành mau lẹ nhưng sau đó không bao lâu thì bị ông tự dưng đổi ý. Lúc đó, theo tôi hiểu thì có thể cái bào thai trong bụng của con nhỏ bạn tôi đã thành hình rồi, cho nên ông muốn tìm kế hoãn binh chờ cho đến khi nó khai hoa nở nhụy xong thì mới tính tới kế hoạch bàn với vợ để kiếm con nuôi đem về. Vì có thể theo ông nghĩ, dẫu sao thì tác phẩm ấy dù nếu không được huy hoàng nhưng cũng chính do ông là tác giả, mà bà vợ của ông còn may mắn lưu trữ được bản quyền.

Thế nhưng cuộc đời không đơn giản, nó xinh tươi mà phức tạp vô cùng vì hoàn cảnh xã hội mỗi lúc được đổi thay và cuộc sống cá nhân của con người ta mỗi ngày cũng vậy thế theo thời nào, thói nấy. Toan tính là một chuyện mà có thành được hay không, là còn tùy vào những yếu tố của hoàn cảnh thích nghi ràng buộc ở bên ngoài. Phước phần của ai nấy hưởng, họa nạn của ai nấy chịu. Và định mệnh cuộc đời trái ngang dành cho những kẻ bất hạnh là họ mãi mãi sẽ không bao giờ có may mắn, để hưởng được phước phần.

Nhưng không sao! Nước chảy theo dòng thời gian khi đục, lúc trong, biết đâu có ngày nào lại đó thì người ta sẽ được trúng số, dù là lô an ủi. Và chỉ một lần thôi! Tuy nhiên, nếu như người ta biết nắm cơ hội bằng vàng ngàn năm một thuở, thì hãy ráng khôn khéo cố gắng giữ gìn.

Biết đâu! Cái điều gọi là bất hạnh sẽ được đẩy lùi xa, dành chỗ lại cho những niềm tin trọn vẹn vào một ngày tươi sáng, yêu đời, hết cơn bão cực tới hồi thối lại thể theo ý nghĩa trong cuộc sống trần gian cát bụi, vô thường.

An-Tiêm MAI-LÝ-CANG (Paris)

* - *Vang lừng nữ giới những hồi chuông
Thúc bạn quần thoa thoát cửa buồng*
(thơ Nữ-sĩ Sương-Nguyệt-Anh)